

Jesenný čas

Milujem jesennú prírodu, jej farby, šum padajúceho lístia a vôňu lesa, chystajúceho sa na zimný čas. Bolo to presne pred rokom, kedy ešte ako námestný farár v Cirkevnom zbore v Košeci, som si v jedno krásne jesenné ráno vyšiel na Podskalský Roháč. Len tak, na rýchlo, pretože poobede som mal zborové aktivity.

Spomínaný Roháč je súborom zlepencových skalných veží, ktoré postupne a veľmi strmo prerastajú v skalný masív, dominujúci okolitej krajine nad obcou Podskálie. Nádherná prírodná dispozícia, a čo sa týka turistiky, ani nie tak dlhý, no náročnejší výstup po skalách. Avšak, konečný výsledok stojí zato...

Vykročil som teda od malej kaplnky na úpäti masívu a po prejdení lúčky začal stúpať pomedzi kričky až ku skalám. Nebolo to po prvý krát, čo ma sem priviedli okolnosti a potreba zmeniť myšlienky. Cesta začala naberať na strmine. Nič ma neodradilo. A ani som nemal čas nato, aby som sa zastavoval. Iba občas, aby som si odfoťil výškový rozdiel. Napokon stojím pred posledným úsekom, kedy bolo treba jednu skalú podliezť a na druhú nad ňou vyliezť, a tak sa dostať až na vrchol.

Konečne! Opäť stojím hore a dýcham pomaly sa zohrievajúci vzduch od už slabého, jesenného slnka. A prežívam pocity, ktoré naplňajú môj život pokojom, spokojnosťou, novou silou a vďakou, že som tu, v chráme Božej prírody a smiem byť bližšie k Pánovi, v tichu, samote, nikým a ničím nerušený. Bože, vďaka Ti za to!

Pohľad dolu, do údolia, do dediny, i do širšieho okolia vo mne vzbudil ďalšie myšlienky. Na vrcholoch hôr bol už sneh. Farba lístia naznačovala, že sa vegetačný čas tohto roka neúprosne skončil. Zafúkal vietor, oprel sa do lístia, hrajúceho všetkými farbami, a ono sa rozletelo do strán, ako zlatý dážď, šumiaci do nenávratna. List, ktorý od skorej jari rástol na strome, aby ten čerpal cez neho svoju životnú silu zo slnka, najprv zmenil svoju farbu, no čas jeho života sa skončil, a teraz, unavený padá pod náporom vetra, aby napokon zakončil svoju cestu v prachu zeme.

Obraz listu je obrazom života, jeho nádhery, ale aj pominuteľnosti. Každý z nás je takýmto listom. Jar je našou silou, povstávame, rastieme, silnieme, odolávame a prinášame svoj vklad jedinečnosti spoločenstvu – stromu – ku ktorému patríme. No prichádza jeseň, a naša sila slabne, možnosti sa limitujú, až napokon pod náporom vetra padáme... Avšak, kým stromy vedia, kedy prichádza čas padania listov, my tento čas nepoznáme. Je to to známe „memento mori“ – pamätaj na smrť – nie strašiak, ale vedomie pominuteľnosti. V tom je nám jesenný čas nádherným pozvaním k žitiu života naplno tak, akoby bol každý jeden deň celým životom. Ráno sa začne a večer sa skončí. Pozvaním, prežiť život naplno pred Božou tvárou, ako Jeho milované deti, bratia a sestry, rodiny, priatelia, susedia... jednoducho ľudia, žijúci radostne a jednoducho vo vedomí, že každý nový deň je dar Božej milosti a Pán má v ňom s nami svoj plán.

Milý brat, milá sestra, ak ti Pán doprial svoju milosť, a dnes si otvoril(a) oči, vedz, že aj s tebou má dnes svoj plán. Si pre Neho dôležitý(á). Záleží Mu na tebe, aby tvoj život bol kvalitný a žitý naplno. A je jedno, koľko máš rokov.

Ak je niečo, čo ti môže zabrániť prežiť práve tento deň naplno, vlož to do Jeho milosti, do Jeho rúk. Ak necítiš odpustenie, zver sa Pánovi. Ak nevieš odpustiť, zver sa Pánovi. Ak sa trápiš, zver sa Pánovi. Ak nevládzeš, zver sa Pánovi... Ak...

Len neváhaj a ži. Tu a teraz. Dnes. Zajtra byť nemusí. Nevieme, kedy list nášho života zoslabne a padne pod náporom vetra. Ži dnes a nič neodkladaj na zajtra. A ak je to Boží plán pre teba, tak „*Predivná moc nás tíško obostiera, pokojne to, čo príde, čakám len. Pán Boh je s nami zrána i zvečera a bude s nami každý ďalší deň.*“

(Dietrich Bonhoeffer, ES 637, 1)

Luboš Vontorčík, zborový farár